Věstník československé společnosti pro právo trestní, X., 1. — Miřička: K sedmdesátinám Dr. Antonína Schauera. — Scholz: Trest smrti v Československé republice. — Kronberger: Přípravná osnova vzorné smlouvy o vydávání zločinců.

DENÍK

Profesor Jiří Hoetzel šedesátníkem.

Po předčasném odchodu Jiřího Pražáka, zakladatele českého písemnictví veřejnoprávního, jehož zásluhu jest třeba zvláště mladším generacím tím více připomínati, čím více jeho vzácné dílo přirozeným během věcí odumírá, zůstala disciplina správního práva na tehdejší jediné naší fakultě osiřelá, neboť nominelní nástupce Pražákův, profesor František Fiedler, jistě muž neobyčejné vlohy a obdivuhodných schopností, byl snad právě pro tyto své schopnosti vždy více odváděn politickým zájmem od theorie správního práva, jež ostatně nikdy nebyla jeho vlastním pracovním oborem.

Skutečný dědic Jiřího Pražáka tehdy teprve dorůstal v tehdejším koncipistovi a pozdějším vicesekretáři českého zemského výboru Dru Jiřím Hoetzelovi, jehož služebním šéfem byl s počátku právě profesor Pražák, tehdy přísedící zemského výboru, který, tehdy svižný padesátník, sotva asi pomýšlel na svého nástupce a Hoetzelovy vědecké aspirace sotva kdy nějak podporoval.

Dvě léta po smrti Pražákově vystoupil Jiří Hoetzel po řadě drobnějších prací literárních se svým spisem: Nauka o správních aktech. Již touto svou prvou obdivuhodně hutnou větší prací představil se jako úplně vyzrálý theoretik správního práva s rozsáhlou erudicí a s trefným kritickým postřehem, který se nezastavoval ani před geniálním O. Mayerem, jehož podmanivý vliv na theorii správního práva byl tehdy asi na svém vrcholku. Jest to zejména partie o smlouvách veřejného práva, v níž Hoetzel dokázal svou nepochybnou příslušnost k řešení obtížných problémů zvoleného oboru. Spis o správních aktech vedl k habilitaci pro správní vědu a právo správní. Po čtyřletém intervalu následovalo pak fundamentální dílo: Strany v rakouském řízení správním (1911), připsané památce Jiřího Pražáka, a po dalším čtyřletí (1915): Záruky a exekuční prostředky v rakouském právu správním, poctěné Randovou cenou České akademie pro slovesnost, vědy a umění. Obě díla patří k nejcennějším zjevům našeho veřejnoprávního písemnictví. Obě a snad ještě více prvá z nich dávají poznati Hoetzelovu pracovní methodu a jeho vědecké sklony. Vydává se v nich na území nezpracovaná a mimořádně obtížná. Lákaly jej »k radosti, ale i k nebezpečí novin«, jak sám kdysi napsal. Správní proces, o němž byly tehdy jen zcela mlhavé představy, měl pro něj nej-